

"Hjulet" Hope in Action

Sedan 90-talets massakrer och flyktingvågor i området Östra Kongo-Kinshasa, Rwanda, Burundi, Uganda, Kenya har vi arbetat med hjälp till självhjälp och direkt nödhjälp i olika organisationsformer. Från och med 2006 jobbar vi under namnet "Hope-in-Action", som en ideell förening med en dotterförening med säte i Goma i Kivuprovinen i Kongo-Kinshasa. Föreningen får huvuddelen av sina intäkter från Norge, via NORAD och JOIN, samt från FN. Dessa intäkter går direkt till vår afrikanska dotterförening. Den svenska moderföreningens uppdrag är att försöka skapa intäkter främst från SIDA i Sverige samt från andra organisationer, företag och privatpersoner i Sverige.

Verksamheten bygger på "Hjulet". I området, främst Nord-Kivuprovinen, finns det många paramilitära styrkor som uppstått efter oroligheterna på 90-talet. Då området är rikt på lättåtkomliga "jordmetaller" som är rara i resten av världen, så finansierar dessa paramilitära styrkor sig ofta genom att överfall byar i området och ta arbetsföra som slavar i driften av "gruvorna". I samband med detta mördas de icke-arbetsföra, barnsoldater "rekryteras" genom att de tvingas avrätta sina föräldrar, kvinnor massvåldtas. Våldtäkterna avslutas ofta med en bajonett eller kniv som penetrerar mellan vagina och tarm. De våldtagna kvinnor flyr ofta ut i terrängen och försöker hålla sig gömda med sin "skam", då de läcker från tarmen via vaginan, okontrollerat.

Första delen i "Hjulet" är "krigshändelsen". Vi organiserar via våra samarbetsorganisationer i området (VIVAG, CEPAC och SAGE) eftersökspatruller, som samlar in kvinnorna och samtidigt ibland också finner barnsoldater som blivit kvar i området. Dessa förs sedan till närmaste sjukstuga för klassificering. De som är minst skadade (både fysiskt och psykiskt) kan efter behandling ibland återvända till byn och dess gemenskap. Ibland krävs att den våldtagna kvinnan har "något av värde" för byn med sig tillbaka. Detta kan då finansieras genom "mikrolån".

De kvinnor och barn som är mer skadade avtransporteras med ambulans genom vår försorg, främst till "vårt" sjukhus i Goma, Kyshere Hospital, som är nybyggt och toppmodernt. Vi har deltagit i ledningen av uppförandet av detta sjukhus och sitter idag i dess styrelse. Där behandlas kvinnorna, främst för sina fysiska skador. Doktor Dennis Mukwege vid Panzissjukhuset har utvecklat speciella metoder för att "reparera" kvinnorna och vunnit stor erkänsla, internationellt för detta. Han arbetar också med kvinnorna på Kyshere-sjukhuset.

Efter sjukhusvistelsen vidtar rehabilitering vid någon av Hope-in-Actions rehanläggningar i Goma eller Bukavu. Särskilt lovande patienter

slussas ut i vårt "Lydiaprogram" där de sponsras för högre utbildning, t.ex. i Nairobi.

När kvinnorna, f.d. barnsoldaterna m.fl. är mogna att återgå till ett normalt liv, krävs ofta att de har "något av värde" för byn med sig tillbaka. Detta kan då finansieras genom "mikrolån". Många ges också en utbildning, där läsa och skriva ingår. Utbildningarna leder till att de kan använda en symaskin, verktygslåda eller liknande. Då området är extremt bördigt (tre skördar per år) läggs mycket fokus på att lära ut brukande av jorden, med olika grödor, gödsling mm. så att man kan skapa självhushållning och också skapa ett överskott för försäljning. De som inte, trots denna utbildning, kan återvända till sina hembyar, försöker vi skaffa utbildning så de kan arbeta i till exempel den kraftigt expanderande turistindustrin. Detta är fortfarande på planeringsstadiet, då vi ännu inte har finansiering för den tänkta hotellskolan vid Mont Hoyo-reservatet, där vi genom avtal med den kongolesiska staten sköter en naturpark, som är del av Virunga.

Vi arbetar också med att försöka ta in f.d. soldater som avtjänat sina fängelsestraff i "Hjulet".

Grundtankarna är dels att försöka ge kvinnorna en större självständighet och att förändra männens inställning till kvinnor.

Arbetet leds av dotterföreningen "Hope-in-Action" i Goma i samarbete med lokala organisationer som VIVAG, CEPAC och SAGE.